

Corria l'any dos mil tres quan a la Via Laietana el semàfor es va posar vermell i esperant el canvi de llum em vaig repenjar a la barana mirant tranquil·lament l'allau de turistes que volien agafar l'autobús turístic o anar a la Catedral, no pas a resar-hi sinó a fotografiar-la. La Catedral de Barcelona sempre ha sigut una atracció turística més que un lloc de culte. Havia tingut un dia de merda, un d'aquells que et lledes amb dinamisme i el vas perdent a mida que passen les hores perquè res va sortint com vols. Ja arribada la tarda no tenia ganes de res, tot era gris i els cotxes no paraven de passar i passar, els taxis amunt i avall i jo amb ganes d'arribar a casa i enfonsar-me al sofà. Abans de creuar vaig veure de reüll un sofà que semblava còmode dintre d'una cafeteria i després de deixar pas a tota la gentada que anava amunt i avall pel pas de vianants vaig decidir regalar-me un cafè i una estona per a mi.

El bar estava animat. Hi havia grups de joves fent petar la xerrada. Dic joves com si jo no en fos, però aquell dia no me'n sentia. El meu cafè americà fumejava mentre jo mirava el mòbil sense veure'l en estar repassant els missatges. En vaig contestar un a la mare per dir-li que no calia que em fes cap pastís per al dia del meu natalici, ja que no sabia on seria, i tot distret em vaig cremar amb el cafè, però vaig aguantar estoicament el seu excés de temperatura.

Ni prendre'm un cafè em sortia bé! Els diners de la consumició els vaig deixar sobre la taula perquè no volia parlar ni amb el cambrer. Tot seguit vaig anar en direcció a la Catedral mentre que els carrers estaven animats, molt més que jo i la meva butxaca. Tants anys estudiant a la universitat i repetint cursos per aconseguir un títol que no em servia per a res perquè un títol universitari no es garantia de guanyar-se la vida, però sí d'haver perdut uns bons anys estudiant i patint per aprovar. Mala sort amb les feines també en tenia i a vegades pensava que potser era culpa meva, ja que sempre m'havia decantat per les fàcils, poc enriquidores i sempre mal pagades. El poc compromís amb el treball havia sigut la meva especialitat. Això sí, havia tingut molt de temps lliure per a mi.

Actualment em trobava treballant de becari en un despatx i també feia un mini-màster d'agent de la propietat al col·legi d'advocats. El meu dia a dia me'l pagava jo tot i que algun cop no tenia ni per dinar. Així, quan per necessitat anava a fer-ho a casa dels pares em sentia malament per no portar-hi res, però em guanyava la *dolce vita* al sacrifici laboral. Era una merda veure, que els meus pares a la meua edat i amb menys estudis, estaven mes ben situats que jo ara. Què estava passant? Aquests pensaments sovint m'amoïnaven i podia arribar a fer moltes bestieses per no pensar-hi. En arribar al meu nou pis em vaig trobar la veïna del pis de sota molt interessada per mi i les meves coses. Jo, distant i recelós de la meua intimitat, vaig estar quasi mal educat amb aquella vídua que només pretenia ser cordial amb mi.

L'endemà em vaig tornar a trobar novament al costat del semàfor vermell observant una nova riuada de cotxes i persones: els uns corrien per anar a no sé on i els altres no

sabien anar enlloc. Amb aquella disbauxa vaig decidir prendre un altre cafè, però aquesta vegada segur que no em cremaria. El bar estava més ple que el dia anterior, no hi havia cap taula lliure i vaig optar per compartir-ne una amb una turista que repassava un planell de paper de BCN. Li vaig preguntar amb el meu anglès estudiat i no viatjat si podia seure al seu costat i em va contestar amb signes que sí. Jo, per deferència a haver cedit a compartir la taula, li vaig preguntar d'on era i em va respondre amb un mot que no vaig entendre que em va sonar a alemany o rus, no ho sé. Per quedar bé li vaig dir OK, però l'interès que em va dedicar va ser nul i les meves ganes de marxar van augmentar en veure el desastrós paper que estava fent. Aquest cop sí que vaig parlar amb el cambrer, encara que ho vaig fer per pagar ràpidament el cafè que vaig deixar a mitges i així poder-me alçar d'aquella taula germano-russa on no era ben rebut.

Ja al carrer em vaig menysprear per haver fugit del bar i no haver-me acabat el cafè tranquil·lament. Putots turistes! Però ben mirat era del gènere burro pensar que la gent em parlaria perquè jo li parlava. A mi també em ratllava quan algú em tallava el que estava fent amb la intenció que li donés conversa. En fi, era hora de retirar-se a casa. Tanmateix, als meus trenta-dos anys, havia aconseguit llogar un pis petit per a mi sol després de passar una dècada de la meva vida compartint habitatges amb altres persones com jo. Tenia moltes ganes del meu espai i de la meva intimitat. El pis era a Ciutat Vella, al carrer del Call, engolfat, això volia dir que es trobava sota el terrat, és a dir, fred a l'hivern i calorós a l'estiu. Havia aconseguit un tracte molt favorable amb l'amo que era un familiar meu, ja que el pis tenia certes mancances, però a mi ja m'estava bé, encara

que així i tot l'amo hi va posar diners per arreglar-lo. Era una bona persona. El que volia fer el més aviat possible era instal·lar-hi aire condicionat, però tenia un dilema perquè el meu vessant ecologista hi estava en contra, encara que el meu vessant burgès, que segur que guanyaria, hi estava a favor amb l'excusa que només el faria servir quan fos molt necessari. Ja havia arribat la primavera, però encara feia fred o potser era jo que estava en baixa forma.

Per animar-me aquell divendres havia quedat amb en Ferran, l'amic d'infància que havia aconseguit retrobar després d'haver-hi perdut el contacte al llarg de força anys, però va ser com si només haguéssim estat un estiu sense veure'ns, ja que tot xerrant una tarda ens vàrem posar al corrent l'un de l'altre. Havíem quedat per anar a prendre alguna cosa en sortir de la feina i em va venir a trobar al despatx on treballava, vàrem prendre una *birra* al bar de la cantonada i al cap d'una estona ja baixàvem pel passeig de Sant Joan parlant animosament i gaudint d'alguna nena que patinava pel carril central. Vaig dir al Ferran que volia ensenyar-li el pis que havia llogat i el vaig acabar de convèncer amb la promesa d'unes llaunes de doble malta que tenia a la nevera i eren ideals per encetar la nit.

Tot va anar bé fins que l'alimentació vegetariana que portava habitualment, un pèl a la força i un pèl per ecologia, em va gastar una mala passada i em van venir unes cagarrines de por. Volia arribar a casa per allò de la intimitat, però la necessitat era cada vegada més urgent. Vaig exposar la situació al Ferran i vàrem accelerar el pas fins al bar de la Via Laietana que ens queia molt a prop. Sense voler-ho s'estava convertint en el meu bar. Vaig dir al Ferran que em demanés una infusió i vaig anar directament al lavabo. En sortir, ja més descansat, vaig trobar el meu amic d'infància

tontejant amb unes nenes d'una taula. Jo em vaig asseure en una altra i esperava que em portessin la infusió, però el Ferran no venia ni tampoc la infusió. En canvi, va venir una mena de cambrer per saber què volia prendre. Em vaig mantenir ferm amb la meva infusió i vaig dir al Ferran:

-Ferran tu què vols?

-Res, ara vinc.

Quan al final el Ferran es va decidir a seure amb mi li vaig di:

-Què fots amb aquelles ties? No veus que son unes cries? Els portem quasi 10 anys!

-I què? Millor! Estan boníssimes!

-La veritat és que sí que estan bones... però son unes *pixes*, deuen venir d'alguna acadèmia d'aquí aprop.

Com si li hagués arribat la inspiració, en Ferran va deixar anar:

-Ep! Amb l'excusa del teu aniversari fem una festa al teu pis i les convidem, *val?*

Jo volia conservar el meu pis com el meu santuari i no volia que fos el destí de totes les festes, però la veritat era que em venia de gust fer-hi una mena d'inauguració. Vaig fer que sí amb el cap i ràpidament el Ferran que era del món de la faràndula, s'enrotllava bé i no tenia límits se'n va anar a la taula de les nenes i els va dir:

-És el *cumple* de l'Isidre i vol fer una festa al pis que ha llogat. Necessitem la vostra presència perquè no es deprimeixi i el pis no sembli un cau de rates. Si veniu vosaltres semblarà un Parc Nacional, ple de salut i de camins per descobrir.

La més gran, amb una mirada picarona, va dir:

-Per què no ens ho diu l'Isidre?

I amb gestos i xiulets em van fer anar cap aquella taula

plena de joventut. La conversa es va anar animant, vàrem quedar dissabte a les 10 de la nit i després d'una infusió i una ronda de cerveses ens vàrem acomiadar fins a l'endemà. En marxar, la progre de la colla em va mirar als ulls sense dir-me res i des de l'altra banda de la taula em va agafar pel coll de la camisa i acostant-me cap a ella va fer-me un sensual petó als llavis. No era un *piquito*... era molt més, però sense llengua. Em vaig quedar sense paraules. No sabia que havia volgut dir amb aquesta manifestació, però jo em vaig quedar aturat com un idiota.

Ella només em va dir:

-Et faré un regal que no oblidaràs.

Tot seguit, amb un posat d'autosuficiència, li vaig dir que no calia, que ja tenia de tot i que la festa l'organitzava jo i que no feia falta que portessin res.

-Ja ho veurem -va dir-me-.

Amb aquesta expressió, ja no em va semblar tant progre i tot seguit es va alçar i va anar-se'n sense dir res a ningú. Jo amb aires de superioritat, vaig preguntar al personal:

-De què va aquesta tia?

I una del grupet em va respondre

-És la Isona, la meva germana. No li facis cas. Està com una cabra!

No hi vaig donar més importància i abans de marxar els vaig donar l'adreça de casa meva. Tan bon punt vaig haver sortit del bar vaig reflexionar sobre la opinió que s'endurien del meu *cutre* i modest pis, però aviam quantes d'elles tenien pis propi! La veritat és que ja no podia pensar amb claredat; aquell petó m'havia torbat i no sabia què fer ni què comentar al Ferran. Ell sí que no es quedava mai tallat. Vàrem anar cap al pis tot ideant i comentant el que fariem l'endemà a la nit.

L'escala era la típica de Ciutat Vella, estreta, mal pintada i amb una porta per replà. Els cinc pisos sense ascensor es feien eterns i tallaven la respiració. En arribar al quart vàrem coincidir amb la veïna vídua que ens va dir que havia fet una truita de patates per sopar, però que malauradament havia de marxar i que si la volíem ens la donava. Jo em vaig acomiadar ràpidament deixant els tractes de la truita al Ferran. Vaig tornar a ser quasi mal educat, però la veritat era que els budells em tornaven a derrapar. En Ferran es va quedar al pis de sota agraint a la mestressa el gest mentre emplataven la truita per canviar-la de pis.

Després de calmar el meu estómac vaig repassar l'estoc d'intendència perquè no volia que faltés de res a la festa, però no acabava de centrar-me. Només pensava en aquell moment sensual amb la Isona i no va caldre que em toqués gaire el penis perquè es posés fort. Tampoc em va caldre imaginar cap pel·lícula perquè la masturbació fos un èxit ràpid. A continuació em vaig quedar estirat al llit mig vestit gaudint d'aquells instants.

El Ferran tardava molt a pujar i vaig arribar a pensar que s'estaven menjant la truita entre els dos i que em tocava menjar-me un altre *bocata* de formatge amb pa congelat. No em preocupava gens i de fet estava molt a gust. Em sembla que em vaig endormiscar perquè el timbre de la porta em va sonar com el despertador per anar a treballar. La segona vegada que va sonar em va fotre un ensurt de por perquè jo ja estava quasi vestit i a punt d'obrir. "Ja va!!" vaig contestar atabalat, i allà estava el meu amic d'infància amb la truita de patates embolicada en paper d'alumini.

El meus pensaments van anar directament a aquell embolcall tant contaminant i a criticar la veïna pesada que de ben segur no reciclava res. El somriure del meu amic em

va distreure dels meus pensaments i vaig pensar que potser no m'havia vestit bé. Amb aquell somriure a la cara em va preguntar:

-Que no tens gana?

-Es clar que sí.

-Doncs treu les *birres* i a sopar.

-Que no vols veure el pis?

-Que hi ha res a veure interessant?

-Em sembla que no...

-Doncs a sopar que tinc una gana que em moro, però primer aniré al lavabo.

Potser trobaria la tassa del vàter bruta. La meva mare mai es cansava de repetir-me que hi passés l'escombreta i ara que era casa meva l'hauria de passar. A més, calia organitzar la improvisada festa de l'endemà, però el Ferran no parava de somriure i fer broma del pa congelat com si allò no anés amb ell.

-Estàs molt content d'haver-te lligat les nenes al bar!

-No, burro. És per la teva veïna. Hem estat parlant de tu una estona... però després tot ha canviat. En el moment que s'ha ajupit una mica per agafar el paper d'alumini per embolicar la truita li he tocat el cul amb delicadesa. Ha estat un impuls, tu ja saps com soc d'impulsiu, però aleshores ella ha girat el cap sense moure's i m'ha dedicat un somriure. Quan s'ha incorporat m'ha preguntat si volia res més i li he dit que no, que amb la truita en teníem prou i mirant-me a la cara m'ha posat la mà a la polla i amb una petita frega ha notat com se m'enduria, s'ha posat a respirar profundament, he vist com se li inflava el nas i he començat a tocar-li els pits que estaven protegits per uns grans sostenidors. Tot seguit m'ha arrossegat al passadís on m'ha arreplegat contra la paret i ha començat a sacsejar-me la polla. Jo li tocava el

cul i les grans tetes i amb això ràpidament m'he corregut. Les cames em feien figa, m'ha abraçat i m'ha morrejat, tot fregant el seu cos contra el meu. Al cap d'una estona m'ha dit «vine» i m'ha portat al bany on, a peu dret, m'ha rentat la polla amb aigua calenta. Jo la veia pel mirall i ella a mi també. La polla se'm ha tornat a endurir però ella m'ha dit «guarda-te-la, que encara te la trencaré». Jo li he agraït aquell final de partit i m'he assegut en una cadira del menjador mentre ella es componia la roba i embolicava la truita quan jo amb prou feines em podia cordar els pantalons. M'ha donat la truita i obrint-me la porta del pis m'ha dit «torna quan vulguis maco». I sense cap mirament ha tancat la porta. Encara no m'ho crec, mai havia anat tan ràpid amb una tia, la veritat és que és una dona i no una nena. No sé ni com es diu. Que ho saps tu?

-Jo? Ni idea. Ja li preguntaràs ara quan baixis. Però podria ser la teva mare... Ets un folla-iaies!

-Potser sí, però té molt morbo i tant me fot. Treu les birres i mengem, que la truita ja està freda.

A mi no em va agradar que es follés la meva veïna. Jo volia tranquil·litat al meu pis i ara ves a saber amb quines històries em sortiria la vídua. Després d'això no vàrem organitzar res de la festa. Li vaig dir que em feia mal la panxa i que ens trobaríem l'endemà al matí per al que fos i se'n va anar de seguida. Em sembla que se'n va adonar del meu disgust. Tot seguit vaig fer una mica d'ordinador i vaig anar a dormir aviat. Estava capficat en la meua vida.

Encara no eren les set del matí quan va sonar el timbre de la porta una i dues vegades fins que em vaig aixecar per preguntar qui era a través de l'interfon. I una veu dolça va dir:

-Soc la Isona, que puc pujar?